

да бжде използуванъ за тая цель Селимински. Именно, трѣбвало да се действува предъ всеилния тогава въ Цариградъ министъръ Решидъ паша, за да влѣзе въ патриаршията единъ българинъ, който да се показва за грѣкъ, и тамъ да се ржкоположи първо за патриаршески дяконъ, после за ефимерий и най-сетне за владика, подиръ което, — ако може, — да стане и вселенски патриархъ, който да действува за българитѣ. „Селимински — разказва Сава Доброплодни, по споменитѣ на Ал. Екзархъ — одобрилъ идеята и, възхитенъ отъ това, обещалъ се честно, като добъръ пѣвецъ и възпитаникъ атински, той да изиграе тази роля на грѣцитѣ“. Но, като завършилъ медицината (въ Парижъ!), Селимински си заминалъ за Влашко, и когато Екзархъ по-късно му писалъ за това отъ Цариградъ, той „почналъ съ забикалки да се отказва и да пита ужъ, по кой начинъ щѣло да се захване дѣлото“. Възмутенъ тогава, Екзархъ билъ му отговорилъ: „Гиди табансъзъ! — т. е. непостояненъ, — таквъ ли ти е патриотизмътъ?“

Разказътъ изглежда твърде неправдоподобенъ, при сериозния характеръ на Селимински, който никога не би приелъ да играе подобна смѣшна роля. С. Доброплодни въ случая, ако помни добре, ще е станалъ жертва на мистификация отъ страна на Екзарха, който изобщо гони химери. Интересно би било само да се знае, доколко Екзархъ е срѣщалъ съчувствие за своитѣ родолюбиви грижи и ходатайства у д-ръ Пиколо и доколко последниятъ, — по всичко сждено единъ великолепенъ човѣкъ, създалъ си голѣми симпатии, — е билъ въ състояние да преживѣе по свой начинъ националното прераждане на Априлова, за да прегърне (въпрѣки заслугитѣ си за грѣцката книжнина) новия идеалъ на Селимински, Кръстовича, Екзарха и цѣлия кръгъ българи, излѣзли все отъ грѣцката патриотическа школа и заработили въ опозиция къмъ нея. Симптоматично е всѣкакъ, че още въ 1844 г. известниятъ български лѣкаръ д-ръ Протичъ, по-късно професоръ въ медицинския факултетъ на Букурещъ, който се е училъ въ Атина и въ Парижъ, пише въ първия градъ едно стихотворение на грѣцки *Ἡ ὑραϊκομανία*, въ което величае именития синъ на Търново, д-ръ Пиколо, този мждъръ и смѣлъ елинистъ, задето, макаръ да служилъ дълго на грѣцката книжнина, билъ се възвърналъ отново къмъ българското си съзнание: